

§ 6. Główny Inspektor Pracy oraz Główny Inspektor Sanitarny ustala — za zgodą Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów oraz Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — wykazy obiektów budowlanych, których projekty budowy lub przebudowy nie wymagają zaopiniowania pod względem bezpieczeństwa i higieny pracy oraz sanitarno-higienicznym.

§ 7. 1. Rzeczoznawcy zatrudnieni w jednostkach projektowania powinni być włączeni do prac związanych z programowaniem inwestycji — w celu ustosunkowania się do tych programów pod względem bezpieczeństwa i higieny pracy oraz sanitarno-higienicznym — przed przedstawieniem tych programów do akceptacji przez właściwy organ inwestora.

2. Przepis ust. 1 należy stosować w szczególności w razie rozbudowy, przebudowy i modernizacji zakładu pracy.

§ 8. W jednostkach projektowania, które nie zatrudniają rzeczoznawców, dokumentację inwestycji opiniują właściwi inspektorzy pracy bądź właściwe organy państwowej inspekcji sanitarnej w trybie przepisów § 28—32 zarządzenia Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 30 lipca 1965 r. w sprawie projektowania inwestycji (Monitor Polski Nr 45, poz. 253).

§ 9. Zarządzenie nie narusza przepisów regulujących zasady i tryb opiniowania projektów norm, normatywów technicznych projektowania i projektów typowych w zakresie wymagań sanitarno-higienicznych oraz wymagań bezpieczeństwa i higieny pracy.

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie po upływie jednego miesiąca od dnia ogłoszenia.

Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów:
S. Jędrzychowski

179

ZARZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 24 czerwca 1967 r.

w sprawie ustalenia kosztów zestawu materiałów budowlanych potrzebnych na wybudowanie 4-izbowego domu mieszkalnego o standardowym wyposażeniu za rok 1966.

Na podstawie § 2 ust. 1 uchwały nr 412 Rady Ministrów z dnia 8 grudnia 1960 r. w sprawie ustalania kosztów zestawu materiałów budowlanych potrzebnych na wybudowanie 4-izbowego domu mieszkalnego o standardowym wyposażeniu (Monitor Polski z 1961 r. Nr 1, poz. 5) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Dla celów obliczenia premii dla posiadaczy skarbowych bonów inwestycyjnych ustala się koszty zestawu materiałów budowlanych potrzebnych na wybudowanie 4-izbowego domu mieszkalnego o standardowym wyposażeniu w cenach detalicznych z 31 grudnia 1966 r. w wysokości 147.417,— zł.

2. Koszt zestawu materiałów, ustalony na podstawie zasad kalkulacji zawartych w załączniku do uchwały nr 412

Rady Ministrów z dnia 8 grudnia 1960 r. w sprawie ustalania kosztów zestawu materiałów budowlanych potrzebnych na wybudowanie 4-izbowego domu mieszkalnego o standardowym wyposażeniu (Monitor Polski z 1961 r. Nr 1, poz. 5) z uwzględnieniem cen z grudnia 1966 r., wynosi dla materiałów:

— budowlanych	127.838,— zł,
— wodociągowo-kanalizacyjnych	16.531,— zł,
— elektrycznych	3.048,— zł,

Razem: 147.417,— zł.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych:
w z. S. Pietrusiewicz

180

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 23 czerwca 1967 r.

w sprawie zmiany regulaminu odznaki „Przodujący Kolejarz”.

Na podstawie art. 13 ust. 3 dekretu z dnia 21 kwietnia 1954 r. o niektórych prawach i obowiązkach pracowników kolejowych (Dz. U. z 1954 r. Nr 16, poz. 59, z 1956 r. Nr 41, poz. 187 i z 1958 r. Nr 44, poz. 216) zarządza się, co następuje:

§ 1. W regulaminie odznaki „Przodujący Kolejarz”, stanowiącym załącznik do zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 25 lipca 1964 r. w sprawie wydania regulaminu odznaki „Przodujący Kolejarz” (Monitor Polski Nr 51, poz. 247), wprowadza się następujące zmiany:

1) dodaje się § 5a w brzmieniu:

„§ 5a. Można też wyróżniać odznaką:

- 1) pracowników komunikacji kolejowej państw obcych za zasługi położone w dziedzinie umacniania współpracy międzynarodowej w zakresie transportu kolejowego;
- 2) inne osoby za zasługi związane z działalnością kolejnictwa.”;

2) w załączniku nr 1 do regulaminu odznaki „Przodujący Kolejarz” skreśla się zdanie „Godło kolejnictwa jest tłoczone oddzielnie i nalutowane na odznakę”;

3) w załączniku nr 2 do regulaminu odznaki „Przodujący Kolejarz”:

- a) pod lp. 1 w rubryce „Nadaje odznakę” dodaje się pkt 5 w brzmieniu: „5) innym osobom oraz pracownikom komunikacji kolejowej państw obcych”;
- b) pod lp. 1 w rubryce „Nadaje odznakę” w pkt 1 lit. d) i w pkt 3 oraz pod lp. 8 w rubryce „Nazwa organu” wyrazy „Nasycalnie Kolejowe” zastępuje się wyrazami „Zakłady Produkcji i Nasycania Podkładów Ko-

lejowych” oraz pod lp. 3 w rubryce „Nadaje odznakę” wyrazy „Centralnego Biura Rezerwowania Miejsc” zastępuje się wyrazami „Centralnego Biura Obsługi Podróżnych”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: P. Lewiński

181

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO

z dnia 17 czerwca 1967 r.

w sprawie gospodarowania surowcami wtórnymi metali.

Na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 1 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244) oraz § 1 pkt 4 zarządzenia Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 14 lutego 1957 r. w sprawie przekazania uprawnień do wydawania przepisów o gospodarowaniu stalą, metalami nieżelaznymi oraz niektórymi metalami szlachetnymi (Monitor Polski Nr 15, poz. 115), zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zarządzenie ustala sposób zagospodarowania surowców wtórnych metali, wymienionych w części I załącznika nr 1 do zarządzenia Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości z dnia 17 czerwca 1967 r. o ustaleniu wykazu surowców wtórnych podlegających zagospodarowaniu oraz wykazu jednostek upoważnionych do skupu tych surowców (Monitor Polski Nr 37, poz. 185), zwanych dalej „surowcami wtórnymi”, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Sprawy związane z zagospodarowaniem surowców wtórnych metali nieżelaznych wymienionych w załączniku nr 1 do zarządzenia Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości powołanego w ust. 1 reguluje rozporządzenie Ministra Przemysłu Ciężkiego z dnia 30 maja 1966 r. w sprawie gospodarowania metalami nieżelaznymi (Dz. U. Nr 27, poz. 165).

§ 2. 1. Centrali Gospodarki Złomem powierza się kontrolę gospodarki surowcami wtórnymi w jednostkach gospodarki uspołecznionej oraz w jednostkach gospodarki nie uspołecznionej.

2. Kontrola gospodarki surowcami wtórnymi obejmuje:

- 1) analizę planu zagospodarowania surowców wtórnych z punktu widzenia zasad racjonalnej gospodarki,
- 2) sprawdzanie przestrzegania obowiązku zagospodarowywania oraz zużycia surowców wtórnych.

3. Przepisy ust. 1 i 2 nie dotyczą jednostek Ministerstwa Obrony Narodowej i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Sprzedaż innym jednostkom niż wymienione w załączniku nr 2 do zarządzenia Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości powołanego w § 1 ust. 1 lub zużycie do przetopu albo przeróbki chemicznej własnych surowców

wtórnych w postaci żeliwa wymaga uprzedniej zgody Centrali Gospodarki Złomem.

§ 4. Jednostki gospodarki uspołecznionej, w których powstają surowce wtórne ze stali stopowej, obowiązane są zaopatrywać je w cechę materiałową, przewidzianą przez Polską Normę.

§ 5. Centrala Gospodarki Złomem w wypadkach gospodarczo uzasadnionych może zwolnić jednostki, w których powstają surowce wtórne, od obowiązku ich sortowania oraz przerobu na złom wsadowy.

§ 6. 1. Jednostki gospodarki uspołecznionej obowiązane są wysortować z posiadanych surowców wtórnych przedmioty, które mogą być użyte bez przetopienia (żelastwo użytkowe), i zaoferować je do zakupu jednostkom gospodarki uspołecznionej na cele produkcyjne lub usługowe, a w braku zapotrzebowania ze strony tych jednostek — jednostkom właściwym do ich skupu, wymienionym w załączniku nr 2 do zarządzenia Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości, powołanego w § 1 ust. 1.

2. Nie zakupione przez jednostki wymienione w ust. 1 żelastwo użytkowe może być sprzedawane rzemieślnikom oraz innym osobom prywatnym.

§ 7. Gdy w skład przedmiotu nabywanego jako żelastwo użytkowe wchodzi także wmontowane części z metali nieżelaznych, stanowiące integralną ich część, bez której dany przedmiot byłby nieużyteczny dla nabywcy, przedmiot ten może być sprzedany w całości.

§ 8. Surowce wtórne, które nie mogą być zagospodarowane w trybie przewidzianym niniejszym zarządzeniem, mogą być za zgodą Centrali Gospodarki Złomem przeznaczone na inne cele lub zniszczone.

§ 9. 1. Znalezione wśród surowców wtórnych przedmioty wybuchowe i niebezpieczne należy wysortować i zabezpieczyć w sposób uniemożliwiający dostęp do nich osób postronnych oraz zgłosić do unieszkodliwiania właściwym organom.

2. Tryb postępowania przy zabezpieczaniu i zgłaszaniu przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych określają odrębne przepisy.